

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της Αιτήσεως Αριθ. 63821/00

του Τ Ξ Ξ Ξ

κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδρίασε την 12 Δεκεμβρίου 2002, ως Τμήμα με την εξής σύνθεση:

Κος F. TULKENS, *Πρόεδρος*

Κος X. Λ. POZAKΗΣ

Κος G. BONELLO

Κος E. LEVITS

Κα S. BOTOUCHAROVA

Κος A. KOLVER

Κα E. STEINER, *δικαστές*

Κος S. NIELSEN, *Αναπληρωτής Γραμματεός του Τμήματος*

Λαβόν υπ' όψη την αίτηση που κατετέθη στις 20 Οκτωβρίου 2000,

Λαβόν υπ' όψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η καθ'ης Κυβέρνηση και τις παρατηρήσεις που υπέβαλε ο αιτών εις απάντηση,

Σκεφθέν κατά τον νόμο, αποφασίζει τα εξής:

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο αιτών, Κοσ Τ Ε Έ Ε είναι ένας Έλληνας πολίτης που γεννήθηκε το 1950 και ζει στην Ξάνθη. Η Κυβέρνηση εκπροσωπείται από τον κ Β. Κυριαζόπουλο και τον κ Δ. Καλόγηρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, αναπληρωτές agents.

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, όπως έχουν παρουσιαστεί από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

Ο αιτών, ο οποίος θεωρεί τον εαυτό του ως μέλος της Μουσουλμανικής Τουρκικής μειονότητας της Θράκης, είναι απόφοιτος της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας της Θεσσαλονίκης, Εργαζόταν ως εκπαιδευτικός στα μειονοτικά σχολεία της Θράκης. Οι συνθήκες απασχόλησής του δεν ήταν διαφορετικές από εκείνες των άλλων δημοσίων υπαλλήλων.

A. Γενικό ιστορικό της υπόθεσης

Στις 18 Ιανουαρίου 1993 το Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων της Νομαρχίας Ροδόπης κάλεσε όλους τους Μουσουλμάνους εκπαιδευτικούς των μειονοτικών σχολείων της Ροδόπης να λάβουν μέρος σε μία εκπαιδευτική συνάντηση την 1 Φεβρουαρίου 1993. Σκοπός της συνάντησης ήταν να παρουσιαστούν τα νέα βιβλία διδασκαλίας της Τουρκικής γλώσσας τα οποία θα παραδίδονταν στους διευθυντές των σχολείων μεταξύ 2 και 5 Φεβρουαρίου 1993.

Παρόμοια διαταγή εξεδόθη στις 19 Ιανουαρίου 1993 από το Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων της Νομαρχίας Ξάνθης.

Στις 26 Ιανουαρίου 1993 η Συντονιστική Επιτροπή του Ανωτάτου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης εξέδωσε μία προκήρυξη σύμφωνα με την οποία το περιεχόμενο αυτών των βιβλίων "παραβίαζε την αυτονομία της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης" και δεν τηρούσε ορισμένες διεθνείς συμφωνίες. Οι μουσουλμάνοι εκπαιδευτικοί καλούντο να μην πα-

ραλάβουν αυτά τα βιβλία και οι μουσουλμάνοι μαθητές να μην πάνε στο σχολείο μεταξύ 1 και 5 Φεβρουαρίου 1993, διαδηλώνοντας έτσι την διαμαρτυρία της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης.

Στις 29 Ιανουαρίου 1993 η Ένωση Τούρκων Εκπαιδευτικών Δυτικής Θράκης εξέδωσε μία ανακοίνωση σύμφωνα με την οποία τα Τουρκικά σχολεία της Δυτικής Θράκης θα έκλειναν μεταξύ 1 και 5 Φεβρουαρίου, διότι οι Τούρκοι εκπαιδευτικοί της Δυτικής Θράκης αντιτίθεντο στα βιβλία Τουρκικής γλώσσας που προτίθετο να διανείμει το Ελληνικό κράτος στους μαθητές των μειονοτικών σχολείων. Η προκήρυξη επίσης ανέφερε ότι οι Τούρκοι Μουσουλμάνοι εκπαιδευτικοί της Δυτικής Θράκης θα συμμετείχαν στην απεργία. Γινόταν αναφορά στα μέλη της Ένωσης Τούρκων Εκπαιδευτικών Δυτικής Θράκης που ήσαν απόφοιτοι της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας της Θεσσαλονίκης. Η προκήρυξη τόνιζε ότι όσοι αισθάνονταν ότι είναι Τούρκοι και ήθελαν να μάθουν ή να διδάξουν την Τουρκική γλώσσα, θα έπρεπε να λάβουν μέρος στο μποϋκอตάζ.

Σε κάποια απροσδιόριστη ημερομηνία, ένας Μουσουλμάνος θρησκευτικός ηγέτης, ο Μουφτής Ξάνθης, κάλεσε τους Μουσουλμάνους εκπαιδευτικούς που αισθάνονταν ότι είναι Τούρκοι, να μην πάνε στην παρουσίαση των βιβλίων την 1 Φεβρουαρίου 1993.

Την 1 Φεβρουαρίου 1993, ένδεκα εκπαιδευτικοί των μειονοτικών σχολείων της Ξάνθης, μεταξύ των οποίων και ο αιτών, υπέγραψαν μία δήλωση σύμφωνα με την οποία δεν θα ελάμβαναν μέρος στην εκπαιδευτική συνάντηση στο Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων της Νομαρχίας Ξάνθης, με σκοπό να διαμαρτυρηθούν για κάποιες άδικες αποφάσεις εναντίον τους, σχετικά με τους διορισμούς, τις μεταθέσεις και τις αποσπάσεις, και για τον αποκλεισμό τους από τα εκπαιδευτικά σεμινάρια στην Θεσσαλονίκη και το Στρασβούργο. Δήλωσαν ότι δεν θα εκτελούσαν τα καθήκοντά τους μεταξύ 1 και 5 Φεβρουαρίου 1993.

Στις 5 Φεβρουαρίου 1993, η Εκτελεστική Επιτροπή του Ανώτατου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης εξέδωσε μία ανακοίνω-

ση με την οποία συνέχαιρε τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς που είχαν λάβει μέρος στην κινητοποίηση η οποία έδειξε πόσο μακριά ήταν διατεθειμένη να φτάσει η μειονότητα για να διεκδικήσει τα δικαιώματά της.

B. Πειθαρχική δίωξη κατά του αιτούντος

Στις 8 Φεβρουαρίου 1993, ο Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων της Νομαρχίας Ξάνθης αποφάσισε να ασκήσει πειθαρχική δίωξη βάσει του Άρθρου 206 § 1 του Κώδικα περί Δημοσίων Υπαλλήλων εναντίον 13 εκπαιδευτικών των μειονοτικών σχολείων, περιλαμβανομένου και του αιτούντος, για την μη συμμετοχή στην εκπαιδευτική συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993.

Στις 10 Φεβρουαρίου 1993 το Περιφερειακό Πειθαρχικό Συμβούλιο της Ξάνθης διέταξε την διενέργεια εξέτασης και αποφάσισε την προσωρινή παύση του αιτούντος από τα καθήκοντά του για ένα έτος μέχρι να ολοκληρωθεί η πειθαρχική διαδικασία εναντίον του.

Στις 31 Μαρτίου 1993 το Υπουργείο Παιδείας επικύρωσε την απόφαση του Περιφερειακού Πειθαρχικού Συμβουλίου της Ξάνθης όσον αφορά την προσωρινή παύση του αιτούντος από τα καθήκοντά του.

Στις 5 Απριλίου 1994 το Περιφερειακό Πειθαρχικό Συμβούλιο Ξάνθης εξέδωσε μία απόφαση στην οποία ελάμβανε υπ' όψιν το εξής:

- Πρώτον, ο αιτών είχε κληθεί από τους ανωτέρους του να λάβει μέρος στην εκπαιδευτική συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993 αλλά δεν το έπραξε, ισχυριζόμενος ότι η παρουσία του στην συνάντηση θα κατέστρεφε την σχέση του με τους μαθητές του και τους γονείς τους και θα έβαζε την προσωπική του ακεραιότητα σε κίνδυνο. Εν τούτοις, το Συμβούλιο έκρινε ότι η δικαιολογία δεν ευσταθούσε διότι η συνάντηση θα ελάμβανε μέρος στην πόλη της Ξάνθης, μακριά από την σχολική περιφέρεια του αιτούντος. Ακόμη, ο αιτών έλαβε μέρος στην απεργία μεταξύ 1 και 5 Φεβρουαρίου 1993 συμμορφωθείς προς την εντολή και την πρόσκληση της άτυπης Συντονιστικής

Επιτροπής του Ανώτατου Συμβουλίου Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης και την πρόσκληση του παρανόμως αυτοανακηρυχθέντος Μουφτή της Ξάνθης που καλούσε τους Μουσουλμάνους εκπαιδευτικούς που αισθάνονταν ότι είναι Τούρκοι να μην λάβουν μέρος στην συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993. Κατηγόρησε το κράτος ότι τον διώκει. Οι παράνομες πράξεις του συνέβαλαν στην δημιουργία έντασης και αναταραχής στην μειονοτική κοινότητα. Ο αιτών συμπαρατάχθηκε με ορισμένα ανατρεπτικά στοιχεία της μειονοτικής κοινότητας που ψευδώς ισχυρίζονταν ότι δεν υπάρχει ισότητα ενώπιον του νόμου στην Δυτική Θράκη. Τοιούτοτρόπως, έγινε όργανο ξένων ανθελληνικών δυνάμεων. Τα γεγονότα αυτά συνιστούν τα ακόλουθα πειθαρχικά παραπτώματα: απιστία και έλλειψη αφοσίωσης στην πατρίδα (Άρθρο 206 παρ. 1-1 του Κώδικα περί Δημοσίων Υπαλλήλων), άρνηση ή παρέλκυση εκτέλεσης εργασίας (Άρθρο 206 παρ. 1-19 του Κώδικα), συμμετοχή σε απεργία κατά παράβαση του Άρθρου 23 παρ. 2 του Συντάγματος και της σχετικής νομοθεσίας (Άρθρο 206 παρ. 1-20 του Κώδικα) και εκ προθέσεως διάπραξη πράξης ή παράλειψης που μπορεί να βλάψει ή να θέσει σε κίνδυνο τα συμφέροντα του Κράτους (Άρθρο 206 παρ. 1-27 του Κώδικα).

- Δεύτερον, ο αιτών είχε ασκήσει δημόσια κριτική στο Υπουργείο Παιδείας ισχυριζόμενος ότι τα νέα βιβλία διανέμονται κατά παράβαση των διεθνών συμφωνιών που είχε συνάψει η Ελλάδα. Ως εκ τούτου είχε διαπράξει το πειθαρχικό αδίκημα της άσκησης κριτικής των πράξεων της προϊσταμένης αρχής που γίνεται δημοσία με χρησιμοποίηση εκδήλως ανακριβών στοιχείων ή με προδήλως απρεπείς εκφράσεις (Άρθρο 206 παρ. 1-6 του ως άνω Κώδικα).

- Τρίτον, ο αιτών είχε καταστεί όργανο άτυπων επιτροπών που ενεργούσαν εναντίον των συμφερόντων του έθνους. Οι πράξεις του είχαν προκαλέσει αναταραχή στην μειονοτική κοινότητα και είχαν προκαλέσει την ανάμιξη των Τουρκικών εφημερίδων, είχαν επίσης προκαλέσει ένταση ανάμεσα στις δύο χώρες, και οδήγησαν σε ποινική δίωξη εναντίον γονέων που είχαν διακόψει την λειτουργία των σχολείων. Ως εκ τούτου ο αιτών είχε διαπράξει το πειθαρχικό αδίκημα της μη τήρησης ενός καθή-

κοντος επιβαλλομένου από τον ποινικό νόμο (Άρθρο 206 παρ. 1-28 του Κώδικα).

Το Συμβούλιο επείσθη ότι ο αιτών "ενεργώντας με πλήρη συνείδηση, με πρόθεση και δόλο, ενεργώντας κατά τρόπο ασυμβίβαστο με την ιδιότητά του ως δημοσίου υπαλλήλου, και ενεργώντας εναντίον του έθνους και υπακούοντας στις εντολές ανθελληνικών δυνάμεων, είχε στόχο την αποσταθεροποίηση της περιοχής στην οποία η κατάσταση μέχρι τότε ήταν κανονική, και την δημιουργία κοινωνικής αναταραχής". Με βάση όλα τα ανωτέρω το Συμβούλιο αποφάσισε την απόλυσή του αιτούντος.

Στις 7 Απριλίου 1994 ο Νομάρχης Ξάνθης διέταξε την απόλυση του αιτούντος σύμφωνα με το Άρθρο 12 του Προεδρικού Διατάγματος 1024/1979. Βάσει αυτού του διατάγματος, που αφορά τον διορισμό και την υπηρεσία των Μουσουλμάνων εκπαιδευτικών στα μειονοτικά σχολεία της Θράκης, ο Νομάρχης είναι η αρμοδία αρχή για την απόλυση των Μουσουλμάνων εκπαιδευτικών.

Στις 30 Μαΐου 1994 ο αιτών προσέβαλε την απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου και την απόφαση του Νομάρχη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ισχυρίσθηκε ότι δεν είχε έλλειψη πίστης αφοσίωσης στην πατρίδα του και ότι δεν είχε ενεργήσει ενάντια στην κοινωνική τάξη, ότι είχε το δικαίωμα να προβαίνει σε αντικειμενική και εύλογη κριτική των πράξεων των ανωτέρων του ή της Κυβέρνησης, ότι δεν είχε αρνηθεί να εκτελέσει τα καθήκοντά του αλλά αντιθέτως είχε συμμετάσχει σε νόμιμη απεργία, ότι δεν είχε λάβει μέρος σε πράξεις που θα μπορούσαν να προκαλέσουν βλάβη στο Κράτος ούτε είχε διαπράξει ποινικά αδικήματα, ότι είχε εξαναγκασθεί να μην παραλάβει τα βιβλία αυτοπροσώπως διότι η ζωή του είχε απειληθεί από άλλους Μουσουλμάνους, ότι το Συμβούλιο απέδωσε λανθασμένα κίνητρα στις πράξεις του οι οποίες δεν ήταν ανθελληνικές και ότι η τιμωρία του στόχευε στην εξόντωσή του. Περαιτέρω ισχυρίσθηκε ότι της ακροαματικής διαδικασίας ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου δεν είχε προηγηθεί η προβλεπόμενη ανάκριση, ότι είχε τιμωρηθεί για αδικήματα που δεν αναφέρονταν στην απόφαση με την οποία ασκήθηκε η διαδικασία εναντίον του και ότι το Συμβούλιο δεν είχε ακούσει ένα αριθμό μαρτύρων τους οποί-

ους αυτός είχε προτείνει. Τέλος, ο αιτών ισχυρίσθηκε ότι η απόφαση του Συμβουλίου δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη κατά το ότι δεν εξηγούσε τον τρόπο με τον οποίο οι πράξεις του συνιστούσαν τα συγκεκριμένα πειθαρχικά παραπτώματα τα οποία θα έπρεπε να τιμωρηθούν με την συγκεκριμένη ποινή.

Στις 22 Ιουνίου 1995 το Συμβούλιο της Επικρατείας, απέρριψε την προσφυγή του αιτούντος κατά της αποφάσεως του Πειθαρχικού Συμβουλίου της 5 Απριλίου 1994. Το Συμβούλιο έκρινε ότι η έρευνα που είχε διαταχθεί στις 10 Φεβρουαρίου 1993 ικανοποιούσε τις απαιτήσεις του νόμου και ότι το Συμβούλιο δεν είχε αρνηθεί να εξετάσει τους μάρτυρες που είχε προτείνει ο αιτών. Το Συμβούλιο επίσης δέχθηκε ότι ο αιτών δεν θα μπορούσε να τιμωρηθεί για πράξεις άλλες από εκείνες που αναφέρονται στην απόφαση της 8 Φεβρουαρίου 1993 με την οποία ασκήθηκε η πειθαρχική δίωξη. Ο αιτών μπορούσε να τιμωρηθεί μόνον για την μη συμμετοχή του στην εκπαιδευτική συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993. Εν τούτοις, το Πειθαρχικό Συμβούλιο και το Συμβούλιο της Επικρατείας συνέχισαν να έχουν το ελεύθερο να εξετάσουν αυτές τις πράξεις κάτω από διαφορετικές νομικές διατάξεις από εκείνες που αναφέρονται στην απόφαση με την οποία ασκήθηκε πειθαρχική δίωξη. Το Συμβούλιο έκρινε ότι το γεγονός ότι ο αιτών δεν έλαβε μέρος στην συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993 για να συμμετάσχει στην απεργία μεταξύ 1 και 5 Φεβρουαρίου 1993, συνιστούσε το πειθαρχικό αδίκημα της σοβαρής απείθειας βάσει του Άρθρου 207 παρ. 4-10 του Κώδικα περί Δημοσίων Υπαλλήλων. Το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι η επιβληθείσα ποινή ήταν η αρμόζουσα υπό τις περιστάσεις υπό τις οποίες είχε διαπραχθεί το αδίκημα. Το Συμβούλιο αναφέρθηκε σχετικώς στην προκήρυξη της 26 Ιανουαρίου 1993 της Συντονιστικής Επιτροπής του Ανωτάτου Συμβουλίου Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης, την προκήρυξη της 29 Ιανουαρίου 1993 της Ενώσεως Τούρκων Εκπαιδευτικών της Δυτικής Θράκης και την προκήρυξη του Μουφτή Ξάνθης που καλούσε όλους του Μουσουλμάνους εκπαιδευτικούς που θεωρούσαν τους εαυτούς τους Τούρκους να μην συμμετάσχουν στην εκπαιδευτική συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993. Το Συμβούλιο έκρινε ότι ο αιτών είχε προφανώς συνδέσει την μη

συμμόρφωσή του προς την εντολή να συμμετάσχει στην εκπαιδευτική συνάντηση με τις ως άνω δηλώσεις οργανώσεων που φέρονται να εκπροσωπούν την αυτοαποκαλούμενη Τουρκική μειονότητα της Δυτικής Θράκης. Υπό το φως των ανωτέρω, οι πράξεις του αιτούντος είχαν ως αποτέλεσμα την διακοπή της λειτουργίας των μειονοτικών σχολείων στην Δυτική Θράκη για τα οποία το Κράτος έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Άλλο αποτέλεσμα ήταν επίσης να προκληθεί κοινωνική αναταραχή μεταξύ της Μουσουλμανικής μειονότητας σε αυτήν την ευαίσθητη περιοχή. Αυτό, με την σειρά του, θα μπορούσε να προκαλέσει επικίνδυνη και απρόκλητη διαταραχή των φιλικών σχέσεων μεταξύ Ελλάδος και γειτονικών χωρών και διαταραχή της αρμονικής συνύπαρξης Ελλήνων πολιτών, Μουσουλμάνων και Χριστιανών, που ζουν στην Δυτική Θράκη.

Τέλος, το Συμβούλιο έκρινε ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Όλα τα στοιχεία του πειθαρχικού αδικήματος της σοβαρής απείθειας αναφέρονται στην απόφαση η οποία ανέφερε ότι ο αιτών δεν είχε συμμετάσχει στην συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993 παρ' ότι του είχε ζητηθεί από τους ανωτέρους τους να το πράξει. Η απόφαση επίσης ανέφερε ότι ο αιτών είχε συμμορφωθεί με την διαταγή και την πρόσκληση της άτυπης Συντονιστικής Επιτροπής του Ανωτάτου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης και την πρόσκληση του παρανόμως αυτοανακηρυχθέντος μουφτή της Ξάνθης που καλούσε τους Μουσουλμάνους εκπαιδευτικούς που αισθάνονταν Τούρκοι να μην λάβουν μέρος στην συνάντηση της 1 Φεβρουαρίου 1993 (απόφαση Αριθ. 3595/1995).

Στις 4 Δεκεμβρίου 1995 ο Νομάρχης Ξάνθης ανακάλεσε την απόφασή του της 7 Απριλίου 1994 και συμμορφούμενος με την απόφαση Αριθ. 3595/1995 του Συμβουλίου της Επικρατείας διέταξε την απόλυση του αιτούντος από την ίδια ημερομηνία.

Στις 4 Απριλίου 1996 το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή κατά της αποφάσεως του Νομάρχη της 7 Απριλίου 1994 με το αιτιολογικό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είχε ήδη ανακληθεί από τον Νομάρχη (απόφαση Αριθ. 1719/1996).

Στις 4 Δεκεμβρίου 1997 ο Νομάρχης διέταξε για τρίτη φορά την απόλυση του αιτού-

ντος.

Στις 16 Μαρτίου 1998 ο αιτών προσέφυγε κατά της αποφάσεως του Νομάρχη της 4 Δεκεμβρίου 1997 στο Διοικητικό Εφετείο Κομοτηνής. Ισχυρίσθηκε ότι όλοι οι άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι απολύονται με υπουργική απόφαση και ότι η απόλυσή του με απόφαση του Νομάρχη ήταν αντίθετη προς την θρησκευτική του ελευθερία. Περαιτέρω, παραπονέθηκε ότι δεν είχε προηγουμένως ακουστεί από τον Νομάρχη. Ο αιτών περαιτέρω επικαλέσθηκε τα Άρθρα 6 και 14 της Συμβάσεως και το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1. Ορίστηκε δικάσιμος για τις 18 Ιανουαρίου 2000. Εκείνη την ημέρα, με αίτηση του αιτούντος, η δίκη αναβλήθηκε για τις 16 Μαΐου 2000.

Στις 13 Ιουνίου 2000 το Διοικητικό Εφετείο απέρριψε την έφεση (απόφαση Νο. 174/2000). Το δικαστήριο δέχτηκε ότι εξ' ορισμού ο Νομάρχης έχει καλύτερη γνώση της τοπικής καταστάσεως από τον Υπουργό. Ως εκ τούτου δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η εκχώρηση στον Νομάρχη του δικαιώματος απόλυσης των Μουσουλμάνων καθηγητών παραβίαζε την θρησκευτική ελευθερία. Ακόμη, το δικαστήριο δέχθηκε ότι η απόφαση του Νομάρχη είχε στόχο να συμμορφωθεί με τις σχετικές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ως εκ τούτου, δεν απαιτείτο να έχει προηγουμένως ακουστεί ο αιτών. Ο αιτών δεν προσέφυγε κατά της αποφάσεως αυτής στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

Γ. Αστικές και διοικητικές δίκες που ήγειρε ο αιτών

Ο αιτών ισχυρίζεται ότι έχει εγείρει αστικές και διοικητικές δίκες για να διεκδικήσει ορισμένα χρήματα (καθυστερούμενοι μισθοί, αποζημίωση λόγω απολύσεως κλπ). Ο αιτών ισχυρίζεται ότι μία δίκη που ξεκίνησε στις 30 Ιουνίου 1997 ενώπιον του Πρωτοδικείου Ροδόπης εκκρεμεί ακόμη. Περαιτέρω ισχυρίζεται ότι στις 12 Οκτωβρίου 1998 το Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων του κοινοποίησε μία απόφαση του Υπουργού Παιδείας ότι οι χρηματικές αξιώσεις του έχουν παραγραφεί.

Στις 28 Δεκεμβρίου 2001 το Πρωτοβάθμιο Διοικητικό Δικαστήριο Κομοτηνής επιδίκα-

σε στον αιτούντα χρηματική αποζημίωση 4.421 ευρώ (απόφαση Αριθ. 280/2001). Ο αιτών δεν άσκησε έφεση κατ' αυτής της αποφάσεως εντός της εξηκονθήμερης προθεσμίας που προβλέπει ο Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Ο αιτών παραπονείται δυνάμει των Άρθρων 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως, ότι η διαδικασία που οδήγησε στην απόλυση του δεν ήταν δίκαιη.
2. Ο αιτών περαιτέρω παραπονείται δυνάμει του Άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, σχετικά με την διάρκεια των διαδικασιών.
3. Ο αιτών παραπονείται δυνάμει των Άρθρων 9 και 14 της Συμβάσεως ότι απολύθηκε εξ αιτίας του γεγονότος ότι είναι μέλος της Τουρκικής Μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης.
4. Τέλος, ο αιτών παραπονείται δυνάμει του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1 ότι το Κράτος δεν τον αποζημίωσε για την απόλυσή του.

Ο ΝΟΜΟΣ

1. Ο αιτών παραπονείται δυνάμει των Άρθρων 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως, ότι η διαδικασία που οδήγησε στην απόλυση του δεν ήταν δίκαιη. Ισχυρίζεται ότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο δεν ήταν αμερόληπτο και ανεξάρτητο δικαστήριο. Ακόμη, παραπονείται ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την δίκη στις 4 Απριλίου 1996 χωρίς να εξετάσει την ουσία των αιτιάσεών του. Τέλος, παραπονείται ότι το Διοικητικό Εφετείο Κομοτηνής απέρριψε την έφεσή του επικαλούμενο τις αποφάσεις των προηγούμενων δικαστηρίων, οι οποίες ήσαν άδικες. Τονίζει ότι οι κρατικές αρχές στις οποίες προσέφυγε, αντί να τον βοηθήσουν, τον έβλαψαν περισσότερο. Επικαλείται τα Άρθρα 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως. Το Άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, στον βαθμό που έχει συνάφεια, έχει ως εξής:

"Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθεί δικαίως ... ε-

ντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου νομίμως λειτουργούντος ... επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως."

Το Άρθρο 13 της Συμβάσεως έχει ως εξής:

"Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και εάν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των."

Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η αίτηση είναι ουσιαστικά όμοια με την αίτηση Αριθ. 29764/96 *Ιμάμ κλπ κατά Ελλάδος*, η οποία απορρίφθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στις 20 Οκτωβρίου 1997.

Ο αιτών απαντά ότι η υπόθεση εν προκειμένω περιέχει νέα στοιχεία και το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να την εξετάσει.

Δυνάμει του Άρθρου 35 § 2 (β) της Συμβάσεως, το Δικαστήριο δεν θα επιληφθεί καμμιάς προσφυγής υποβαλλομένης δυνάμει του Άρθρου 34, εφ' όσον αυτή είναι ουσιαστικά όμοια με προσφυγή που έχει προηγουμένως εκδικαστεί και εφ' όσον δεν περιέχει νέα στοιχεία. Το δικαστήριο κρίνει ότι η παρούσα αίτηση περιέχει τέτοια στοιχεία δεδομένου ότι η διαδικασία ενώπιον των εγχωρίων δικαστηρίων συνέχισε μετά την απόρριψη της υποθέσεως *Ιμάμ κλπ κατά Ελλάδος* από την Επιτροπή. Ως εκ τούτου, η παρούσα αίτηση δεν είναι απαράδεκτη δυνάμει του Άρθρου 35 § 2 (β) της Συμβάσεως.

A. Κατά πόσον οι διαδικασίες ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου και ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας (απόφαση της 4 Απριλίου 1996) ήσαν δίκαιες

Το Δικαστήριο ενθυμείται ότι σύμφωνα με το Άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως "δεν μπορεί να επιληφθεί προσφυγής παρά μόνον αφού εξαντληθούν τα εσωτερικά ένδικα μέσα, όπως αυτά νοούνται σύμφωνα με τις γενικώς παραδεδεγμένες αρχές του διεθνούς δικαίου και εντός προθεσμίας έξη μηνών από της ημερομηνίας έκδοσης της τελεσίδικης εσωτερικής απόφασης".

Στην προκειμένη υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου εξεδόθη στις 5 Απριλίου 1994 και επικυρώθηκε με απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 22 Ιουνίου 1995. Ακόμη, η άλλη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας για την οποία παραπονείται ο αιτών, εξεδόθη στις 4 Απριλίου 1996.

Δεδομένου ότι η αίτηση και οι αιτιάσεις κατετέθησαν εκπροθέσμως, πρέπει να απορριφθούν σύμφωνα με το Άρθρο 35 §§ 1 και 4 της Συμβάσεως.

B. Κατά πόσον οι διαδικασίες ενώπιον του Διοικητικού Δικαστηρίου Κομοτηνής είναι δίκαιες

Έστω και εάν γίνει δεκτό ότι το Άρθρο 6 ισχύει στην προκειμένη διαδικασία και ότι ο αιτών έχει εξαντλήσει τα εσωτερικά ένδικα μέσα, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί για τους εξής λόγους, εξ αιτίας του γεγονότος ότι ο αιτών παρέλειψε να ασκήσει έφεση κατά την αποφάσεως του Διοικητικού Δικαστηρίου Κομοτηνής.

Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι σύμφωνα με το Άρθρο 19 της Συμβάσεως, το καθήκον του συνίσταται στην διασφάλιση του σεβασμού των υποχρεώσεων που απορρέουν για τα συμβαλλόμενα μέρη από την Σύμβαση. Συγκεκριμένα, δεν είναι αποστολή του να ασχολείται με λάθη ως προς τα πραγματικά περιστατικά ή τα νομικά ζητήματα που διαπράχθηκαν από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός και στον βαθμό που αυτά παραβίασαν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση. Ακόμη, ενώ το Άρθρο 6 της Συμβάσεως εγγυάται το δικαίωμα της δίκαιης δίκης, δεν θεσπίζει κανόνες για το παραδεκτό των αποδεικτικών στοιχείων ή για τον τρόπο που αυτά πρέπει να εκτιμώνται, η ρύθμιση των οποίων ως εκ τούτου ανήκει

κυρίως στο εθνικό δίκαιο και στα εθνικά δικαστήρια (βλ. μεταξύ άλλων *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], Αριθ. 30544/96, § 28, ΕΔΑΔ-Ι).

Στην προκειμένη υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο αιτών είχε το πλεονέκτημα μιας δίκης κατ' αντιμωλία. Στα διάφορα στάδια της δίκης, ήταν σε θέση να υποβάλει τα επιχειρήματα που έκρινε ότι είχαν σχέση με την υπόθεσή του. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να δείχνει ότι ο αιτών στερήθηκε μια δίκαιη δίκη με την έννοια του Άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

Ως εκ τούτου, η εν λόγω αιτίαση είναι εκδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

2. Ο αιτών περαιτέρω παραπονείται δυνάμει του Άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως σχετικά με την διάρκεια των διαδικασιών. Ισχυρίζεται ότι η διαδικασία άρχισε τις 8 Φεβρουαρίου 1993 (όταν ασκήθηκε εναντίον του η πειθαρχική δίωξη) και τελείωσε στις 13 Ιουνίου 2000 (όταν το Διοικητικό Εφετείο Κομοτηνής απέρριψε την αίτησή του κατά της αποφάσεως του Νομάρχη με ημερομηνία 4 Δεκεμβρίου 1997 που διέταξε την απόλυσή του).

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διαδικασία άρχισε στις 16 Μαρτίου 1998 και ότι η διάρκεια της δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο επικρίσεως.

Το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχτεί το επιχείρημα του αιτούντος ότι η διαδικασία που τελείωσε στις 13 Ιουνίου 200 και αποτελεί το αντικείμενο της παρούσης αιτήσεως, ξεκίνησε στις 8 Φεβρουαρίου 1993. Αυτή ήταν η ημερομηνία κατά την οποία ξεκίνησε η πειθαρχική δίωξη κατά του αιτούντος από το Περιφερειακό Πειθαρχικό Συμβούλιο. Εν τούτοις, η εν λόγω διαδικασία περατώθηκε στις 22 Ιουνίου 1995 όταν το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή του αιτούντος κατά της αποφάσεως του Περιφερειακού Πειθαρχικού Συμβουλίου με την οποία απελύθη. Άλλωστε και στην υπόθεση *Ιμάμ κλπ κατά Ελλάδος*, όπου η τέως Επιτροπή έκρινε ότι η πειθαρχική δίωξη είχε ολοκληρωθεί στις 22 Ιουνίου 1995. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο

είναι της γνώμης ότι οι διαδικασίες για τις οποίες παραπονείται ότι αιτών με την παρούσα αίτηση, άρχισαν στις 16 Μαρτίου 1998 όταν ο αιτών προσέφυγε κατά της τρίτης αποφάσεως του Νομάρχη με την οποία απολύθηκε, και τελείωσαν στις 13 Ιουνίου 2000. Συνεπώς διήρκεσαν δύο έτη, δύο μήνες και 28 ημέρες για ένα βαθμό δικαιοδοσίας.

Το κατά πόσον η διάρκεια της διαδικασίας είναι εύλογη πρέπει να εκτιμηθεί υπό το φως των συγκεκριμένων περιστάσεων της υποθέσεως, και λαμβάνοντας υπ' όψη τα κριτήρια που περιλαμβάνονται στην νομολογία του Δικαστηρίου, συγκεκριμένα την πολυπλοκότητα της υποθέσεως και την διαγωγή του αιτούντος και των αρμοδίων αρχών (βλ. *Laino κατά Ιταλίας* [GC], Αριθ. 33158/96, § 18, ΕΔΑΔ 1999-I). Μόνον καθυστερήσεις για τις οποίες το Κράτος μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο μπορούν να δικαιολογήσουν την διαπίστωση ότι έχει γίνει υπέρβαση του "εύλογου χρόνου" (*Παπαχελάς κατά Ελλάδος* [GC], Αριθ. 31423/96, § 40, ΕΔΑΔ 1999-II).

Στην προκειμένη υπόθεση, το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε ότι υπήρξαν μακροχρόνιες περίοδοι οφειλόμενες στις κρατικές αρχές. Λαμβάνοντας υπ' όψη την γενική διάρκεια της διαδικασίας, η οποία δεν φαίνεται να έχει αδικαιολόγητη διάρκεια, το Δικαστήριο κρίνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας, για την οποία παραπονείται ο αιτών, δεν ήταν υπερβολική.

Ως εκ τούτου, η εν λόγω αιτίαση είναι εκδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

3. Ο αιτών παραπονείται δυνάμει των Άρθρων 9 και 14 της Συμβάσεως ότι απολύθηκε εξ αιτίας του γεγονότος ότι είναι μέλος της Τουρκικής Μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης. Ισχυρίζεται ότι οι εγχώριες αρχές, εφαρμόζοντας το Προεδρικό Διάταγμα Αριθ. 1024/1979, τον μεταχειρίστηκαν διαφορετικά από τους Χριστιανούς εκπαιδευτικούς και παραβίασαν την ελευθερία της θρησκείας του. Επικαλείται τα Άρθρα 9 και 14 της Συμβάσεως. Το Άρθρο 9 έχει ως εξής:

"1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις την ελευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως και θρησκείας, το δικαίωμα τούτο επάγεται την ελευθερίαν αλλαγής θρησκείας ή πεποιθήσεων, ως και την ελευθερίαν εκδηλώσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων μεμονωμένως, ή συλλογικώς δημοσία ή κατ' ιδίαν, δια της λατρείας, της παιδείας, και της ασκήσεως των θρησκευτικών καθηκόντων και τελετουργιών.

2. Η ελευθερία εκδηλώσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελέσει αντικείμενον ετέρων περιορισμών πέραν των προβλεπομένων υπό του νόμου και αποτελούντων αναγκαία μέτρα, εν δημοκρατική κοινωνία, δια την δημοσίαν ασφάλειαν, την προάσπισιν της δημοσίας τάξεως, υγείας και ηθικής, ή την προάσπισιν των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων."

Το Άρθρο 14 της Συμβάσεως προβλέπει:

"Η χρήσις των αναγνωριζομένων εν τη παρούση Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθεί ασχέτως διακρίσεως φύλου, φυλής, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικής μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως.

Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι ο κανόνας της εξάντλησης των εγχώριων ενδίκων μέσων που αναφέρεται στο Άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως επιβάλλει στους αιτούντες να χρησιμοποιήσουν πρώτα τα ένδικα μέσα που κανονικά είναι στην διάθεσή τους και επαρκούν υπό το εσωτερικό νομικό σύστημα για να αποκατασταθούν οι ισχυριζόμενες παραβιάσεις. Η ύπαρξη ενδίκων μέσων πρέπει να είναι επαρκής, τόσο στην πράξη όσο και στην θεωρία, διότι σε εναντία περίπτωση θα απουσιάζει η απαιτούμενη προσβασιμότητα και αποτελεσματικότητα. Το Άρθρο 35 § 1 επίσης απαιτεί όπως οι αιτιάσεις που πρόκειται να υποβληθούν ενώπιον του Δικαστηρίου, έχουν υποβληθεί στον αρμόδιο εγχώριο φορέα, τουλάχιστον κατ' ουσίαν και σύμφωνα με την τυπική

διαδικασία που προβλέπεται στο εγχώριο δίκαιο (βλ. κατ' αναλογίαν *Civet κατά Γαλλίας* [GC], Αριθ. 29340/95, § 41, ΕΔΑΔ 1999-VI).

Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο αιτών δεν προσέφυγε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά της αποφάσεως του Διοικητικού Δικαστηρίου της Κομοτηνής της 13 Ιουνίου 2000. Το γεγονός ότι ο αιτών είχε προηγουμένως προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά της απολύσεώς του, μπορεί μεν να τον απαλλάσσει από την υποχρέωση να προσφύγει εκ νέου σε σχέση με την αιτίασή του περί του δικαίου της διαδικασίας (βλ. ανωτέρω), αλλά δεν τον απαλλάσσει από την υποχρέωση να προσφύγει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας σε σχέση με την αιτίασή του περί της θρησκευτικής του ελευθερίας: Στην πραγματικότητα, ο αιτών κάνει τώρα μία νέα αιτίαση την οποία το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν είχε την ευκαιρία να εξετάσει με την απόφασή του της 22 Ιουνίου 1995, ήτοι ότι η απόλυσή του με νομαρχιακή και όχι με υπουργική απόφαση είναι αντίθετη με την θρησκευτική ελευθερία. Ο αιτών θα μπορούσε να είχε θέσει το ζήτημα αυτό υπ' όψη του Συμβουλίου της Επικρατείας και να έχει έτσι αυξήσει τις πιθανότητες επιτυχίας του. Ο αιτών δεν έχει επικαλεστεί κάποιες ειδικές περιστάσεις που τον απαλλάσσουν από την υποχρέωση να εξαντλήσει αυτό το ένδικο μέσο.

Συνοψίζοντας, με το να παραλείψει να προσφύγει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ο αιτών δεν έδωσε στα Ελληνικά δικαστήρια την ευκαιρία που κατ' αρχήν παρέχεται στα Συμβαλλόμενα Κράτη από το Άρθρο 35, ήτοι την ευκαιρία να προλάβουν ή να αποκαταστήσουν τις παραβιάσεις που τους αποδίδονται (βλ. κατ' αναλογίαν *Civet κατά Γαλλίας*, ο.π. § 44).

Ως εκ τούτου, το εν λόγω μέρος της αιτήσεως πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 § 1 και 4 της Συμβάσεως με το αιτιολογικό της μη εξαντλήσεως των εγχωρίων ενδίκων μέσων.

4. Τέλος, ο αιτών παραπονείται ότι το Κράτος δεν τον αποζημίωσε για την απόλυσή του. Επικαλείται το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1, το οποίο έχει ως εξής:

Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφέλειας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου, όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύι Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.

Η κυβέρνηση βεβαιώνει ότι στον αιτούντα δόθηκε αποζημίωση για την απόλυσή του δυνάμει της αποφάσεως Αριθ. 280/2001. Εν πάση περιπτώσει, ο αιτών δεν προσέφυγε κατ' αυτής της αποφάσεως και συνεπώς δεν έχει εξαντλήσει τα εγχώρια ένδικα μέσα όπως προβλέπει το Άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως.

Ο αιτών απαντά ότι αποζημιώθηκε μόνον μερικώς για την απόλυσή του και ότι η απόφαση Αριθ. 280/2001 εξεδόθη αποκλειστικά και μόνο για να συγκαλύψει το γεγονός ότι το Ελληνικό κράτος του στέρησε τους μισθούς του για περισσότερο από οκτώ έτη. Ισχυρίζεται ότι προτίθεται να προσφύγει κατά της αποφάσεως Αριθ. 280/2001 διότι η εν λόγω απόφαση ουσιαστικά τον καταδικάζει.

Όσον αφορά την αιτίαση του αιτούντος ότι το Κράτος του στέρησε τους μισθούς του για περισσότερο από οκτώ έτη, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το Διοικητικό Πρωτοδικείο Κομοτηνής του είχε επιδικάσει αποζημίωση με την απόφαση Αριθ. 280/2001. Δεν μπορεί ως εκ τούτου να ισχυρίζεται ότι δεν έλαβε αποζημίωση για την απόλυσή του. Σχετικώς, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο αιτών δεν τεκμηρίωσε τους ισχυρισμούς του και δεν προσκόμισε επαρκή στοιχεία για να αποδείξει ότι δικαιούται κάποιο συγκεκριμένο ποσό για μισθούς και αποζημίωση. Στην πραγματικότητα, ο αιτών έχει μόνον μια προσδοκία ότι θα γίνουν δεκτές οι αξιώσεις του, πράγμα που δεν μπορεί να θεωρηθεί ως "ιδιοκτησία" με την έννοια του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1, δεδομένου ότι δεν είχαν αναγνωρισθεί και προσδιορισθεί από αμετάκλητη δικαστική α-

πόφαση. Αυτή άλλωστε είναι η προϋπόθεση για να γίνει μία αξίωση βέβαιη και εκτελεστική, και κατά συνέπεια να τύχει της προστασίας του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1 (βλ. μεταξύ άλλων *Ελληνικά Διυλιστήρια Stran και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδος*, απόφαση της 9.12.1994, Σειρά Α, Αριθ. 301-Β, σσ. 84-85, §§ 59-62).

Στον βαθμό που ο αιτών παραπονείται για την απόφαση Αριθ. 280/2001, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι παρέλειψε να προσφύγει κατά της εν λόγω αποφάσεως εντός των προθεσμιών που προβλέπει ο νόμος. Ως εκ τούτου δεν έχει εν προκειμένω εξαντλήσει τα εγχώρια ένδικα μέσα.

Κατά συνέπεια, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

Δια ταύτα, το Δικαστήριο ομοφώνως

Κηρύσσει την αίτηση απαράδεκτη.

Søren NIELSEN Αναπληρωτής Γραμματεύς υπογραφή	Françoise TULKENS Πρόεδρος υπογραφή
Σφραγίδα Δικαστηρίου	

=====

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου αγγλικού κειμένου

Γιάννης Ι. Κοκκώνης

Αθήνα, 29 Μαΐου 2003